

Adsız Bir Reçete Benimki

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Mayıs 2016

Korkmalı mıyım?

Ya, ölüm korkuyorsa benden?

Sahi, bu denli mi uzağındayım gerçeklerin?

Seyrinde ya da indinde belli ki tefekkür bildiğim...

Adı olmayan çığırkan kuşların, ne tepemde tünemeye gücü var ne de onları ebediyete göndermek gibi bir kaygısı var doğanın seyrinde ve kibleye dönük gagalarından akıttıkları ciyaklamalar...

Ruhum çok serkeş son zamanlarda belki de abarttığıma kani iken melek düşlerim, tüm patavatsızlığıyla hayal yüklü muhafız alayı iç benliklerim, son sürat arşınıyorlar baştan aşağı gitmekten muzdarip olduğum kayıtsızlığı sorgulamakla meşgulken.

Ne gam, demeyi çok isterdim ve ikilettiğim arzularım pür-nakıl dökülürken hem de anbean yeni taarruzların beklentisini yüklenmişken. Her an her hangi bir köşe başından bir gölgeye rast gelip, canlandığına tanık olma ihtimalim öylesine tanıdık bir duygu ki.

Tanıdık tanımadık hem de yerli yersiz yetmedi mecbur kılındığım pek çok mücbir sebep vasıtasıyla. Evet, ne dediğinizi duyar gibiyim ve hülasa bir derinlikte kaybolmuş olmanın getirdiği o nifak yüklü serzenişlerin boyutsuzluğu itibarıyla her an inşak edebilirim. Gerçi darmadağın olmanın ötesinde yeniden var olma ihtimalimi hepten yitirdiğime göre.

Yazmamalıyım belki de ve bir ömür süren sessizliğime bürünüp, ömür boyu kozasında saklı bir tırtıl olmanın getirdiği hidayet ve hakkaniyet dışı bir aykırılıkla sırta kadem basmalıyım. Varlığımdan doğan bir yoksunluk aslında duyumsadığım ve her nasılsa duyurmakla mükellef kılındığım. Kim tarafından olduğunu bilmesem de tüm dayanağım sadece O'ndan mütevellit.

Nasıl da patavatsız olduğuma hükmeden dirayetsiz ve münafık gölgelerden, inanın ki şikâyetim yok zira çok şey borçluyum görünmez hak maliklerine.

Adsız bir reçete benimki, yazmaya doyamadığım ve şifası yine yürekte saklı daha doğrusu sunumuyla şifa dağıtmak adına mutlandığım. Faydalanan, faydalanmayan her kim ise, bir o kadar yan etkileri olmayan bir ilaç benimki. Ne yutuyorsunuz ne de damarınıza zikrediliyor sadece gözlemlerinizle okuyup

gönlünüzle şifanın nimetine şükrediyorsunuz.

Kullanmamam gereken kelimeler var ve itiraf etmemem gereken bariz duygular hatta varlığımla tüketildiğim ve türetmek adına yok olmaya mecbur kılındığım. Yoksa aldığım nefeste mi bir suç unsuru?

Belki de akmayan gözyaşlarımdan da çokça sorumluyum yetmedi adımladığım yolda hak ihlali yaptığım gerekçesiyle tutuklanmalıyım. İdam geri gelmeli ve asılmalıyım ya da yakılmalı. Ya, içimdeki yangın etrafa zarar verirse. Keşke bir bardak su olsam ve serinletsem içten içe büyüyen o yangında küle dönen yetilerimi.

Memleket yangın yeri olmuş ve ben hala kendi derdimdeyim.

Mutsuzluğu ile mutlandıran ya da yoksunluğu ile var olmaya mecbur ve yetim bir düşün peşinde, akılsız başın cezasını bu sefer gönlüm çekiyor. Ayaklarım çoktan uyuştu hem de nasır tutan acılara nispet kaskatı. Ama kaskatı olmayan bir yüreği de sahiplenmişken bir o kadar gurur duyuyorum hissettiklerimle ve dibine kadar yaşıyorum insanlığı ve kana kana içiyorum rahmetini bir şekilde yüreğime damlayan ve nihayetinde kulaçladığım gözyaşlarımla, indinde maneviyatın ve aşkın doyumsuzluğunda sırra kadem basan vicdanlara inat, asil bir acı ile bir kez daha şükrediyorum akabinde aldığım nefese ve attığım en şen kahkahaya. Zira kendime gülüyorum yoksa ne acısından besleniyorum haricimdekilerin ne de beşeri bir gamla yüksünüyorum. Varsa yoksa duygu katliamı yapan münafıkları görmezden gelip, kendimle olan hesaplaşmamın sonucu kâh yaşadıklarım kâh yaşamaya aday kılındığım ne ise yüce Yaratanın nasip gördüğü.

İsyanlarımla, şükürümle, insan olmanın birincil gerçeği dilediğim af.

Vakıf olduklarımdan ziyade aciz olduğum ne ise.

Sevmekle mükellef bir canlı olarak pekişen nefretleri görmezden gelen gönül gözümün bana kattığı yorgunluk ama her nasılsa vicdanımla baş başa kaldığımda hafifleyen ruhum.

Gölgeler nasıl sadıksa karanlığa ben de sadığım iç sesime hem de bitimsiz bir tınıda ve yeri geldi mi avaz avaz ve yeri geldi mi sus pus ki gözyaşlarımı biriktiriyorum mutlu denizlerde ve çağlayan duygularımı bastıramamanın verdiği o rahvet ile çöreklenen tortuyu dağıtıp damıtıldığım evrenin tek pekiştireci iken altımdaki ıslak zemin: Yeri geldi mi düştüğüm ama bir o kadar düşkünlüğüm aşka hem de nazire eden onca canlıyı bir çırpıda tokatlarken evren ve ıskaladığım her hedefi yeniden isabet ettirmeme ramak kala.

Kem küm eden bir sancı belli ki maruz kılındığım lakin alakam olmayan.

Binlerce sitem, ne çok serzeniş ve nasıl nasıl da... İnanın ki devamı yok zira söz verdim kendime; asla benzememeye ant içmişken...

Zifiri karanlık, olmaz mı? Gecenin bir yarısı, ya, içimin aydınlığı nasıl hâsıl oldu da kukumav kuşları gibi tünemişim var olmayan bir dağın tepesine hem de haber salmışken uzak memleketlere... Nasıl mı? Yüreğimden boşalan ama her nasılsa görmekten ve duyumsamaktan imtina ettikleri. Ben yine de şüpheliyim, nasıl olup da göründüklerinden farklı olmadıkların iddia etmelerine ve işte bu yüzden uzağındayım pek çok şeyin ve de insanın. Ve sahip olduğum güzellikler ile şükrederken bir yandan da hayıflanıyorum, daha çok sevgiye nasip olmak adına bu yüzden beklemeden karşılığını, sevmeye doyamazken her nasılsa sevilmeye kaygısına da haiz olup, bir şekilde türüyorum tükettiklerine sandıklarına rast gelip de için için gülerken ama sadece kendime. Gülüp geçenlere nazire edercesine, an geliyor, en acımasız eleştiri ile yargılıyorum insanlığı üstelik yansıtılanların ışığını karanlık addedenlere inat, doyamadığım ışığa ve sevgiye her nasılsa rest çekmeyi maharet sananlarca.

Garip ama çözülmez değil.

Acı mı yoksa acıttıklarını sanıp da varlığını pekiştiren dirayetsizlikleri?

Yoksa duyumsadıklarım bir egonun gölgesi mi de asla taviz vermiyorum?

Koca bir yanlış sahip olduğumun farkındalığında sahip olmakla mükellef kılındığım... Ne bir isyan ne bir önyargı ne de bir kaos ve asla da ben-merkezli bir açılım değil bilakis yetersizliklerimin bilincinde bana ayna olan kainata duyduğum şükür ve minnet.

Randıman almadığım bir ömür yerine seçtiğim hangi şık ki, bilemediğim cevapları rötuşlamakla meşguller?

Sınıdığımın farkındalığında, sıra dışı bir kederi yüklenmişken kader ve atıfta bulunduğum neşe yüklü bulutlar, hadi, çabuk tutun elinizi ve boca edin başımdan aşağı!

Mecbur kılınmak mademki yüksünsem de beklentilerimi boşa çıkarmamak adına, sorun ettiğim beynamaz bir sancıyı da bertaraf edip bir o kadar yüklendiğim gönülsüz riyalarına rest çekip, adı olmayan bir dünyada sanı olmayan bir yürekle ve perde çektiğim yalanların oynadığı devasa bir evrende, bilfiil sorgulamaktan her ne kadar haz etmesem de evet, farkındayım uzağımda depreşen ihanet ve soluksuz yalanlara giydirilen kılıflarla hiçbir ilintim olmadığının bilincinde.

Tümcesi noksan bir seyrin izdüşümünde ve gönülsüz bir gün iken hükmünü sürdüren...

Devranda olası bir tedirginlik hele ki makamsız şarkıların yoldaş olduğu ömrün dengine rast gele bir im

kadar da tehditvari ve göreceli bir gölge iken güneşi örttüğüne kani olduğum...

Kani olduğum nicesi hele ki haiz olamamanın getirdiği o noksanlık duygusu bir o kadar nüktedan ve ritüelin dokusunda teneffüs ettiğim bir sakınca iken ihlal etmekle muzdarip kılınan yoksa nedamet yüklü bir sarkaç mı da devinen telaşesi yüreğin ve kıpraşan o muafiyeti?

Demini almış bir minvalin yoksun tınısında saklı tuttuğum.

Sapkın bir örtü iken gizemin yüksündüğü belirsiz bir rabitada isyan yüklenip bir ayraç niteliğinde çalkantılı bir mizacı yâd ederken teferruat yüklü bir güncenin bakir tınısında gizli o nüansı yok eden varlıksız bir şikâyet kadar yükümlü tutulası...